

[Lenger]

ind, og at der ikke kan skrides ind tilstrækkeligt via registerlovgivningen, fordi det ville være et fremmedelement i registerlovgivningen.

Lad mig også straks sige til hr. Dohrmann, der siger, at man kan gå til et konkurrerende selskab, at det kan man ikke. De betingelser, som de enkelte selskaber stiller op over for forsikringstagerne, er så ens og så tilpassede – og selskaberne indgår oven i købet fælles aftaler – at det er ude i de alleryderste detaljer og de alleryderste frynser, forskellene er. Og hvis man har et forsikringsselskab, der kun forsikrer de gode liv, luksuslivene, vil det selvfølgelig kunne køre med lavere præmier, mens de, der også tager andre med, vil få højere præmier. Det siger sig selv, at alene på grund af denne konkurrencesituation er der en mekanisme, som gør, at man tilpasser sine forsikringsbetingelser meget, meget tæt til hinanden.

Justitsministeren, der jo altid kan komme i tanke om et eller andet, som vi skal vente på, ville denne gang vente på Forsikringstilsynet og Registertilsynet, og det er da sådan set også i orden. Men der er ikke fra vores side sagt noget som helst om, at det, som forsikringsselskaberne gør, er ulovligt, overhovedet ikke. Og det er det, der er problemet. Jeg vil også gerne sige netop i relation til det, ministeren var inde på, at man godt kan diskriminere fra forsikringsselskabernes side, uden at der foregår en egentlig registrering, og så har man jo stadig væk problemet.

Hr. Hagen Hagensen og hr. Helge Sander var inde på spørgsmålet om spiritusforbrug. Man kan godt diskutere, om det skal med i denne sammenhæng, men når jeg synes, det skal med, så er det, fordi vi for nogen tid siden havde en sag, hvor en person ikke kunne få sin livsforsikring, fordi han havde været på antabus. Hvis den mand aldrig var gået på antabus, men havde fortsat sit drikkeri, havde der ikke været nogen problemer, for det er betydelig lettere at være alkoholiker, uden at forsikringsselskaberne får det at vide, end det er at være på antabus, uden at forsikringsselskaberne får det at vide, og det synes jeg er en meget betænkelig historie. Derfor er spørgsmålet taget med, men også her vil vi da gerne diskutere en anden udformning.

Jeg er også enig i det, som hr. Larsen-Ledet sagde om, at det kun er et spørgsmål om

tid, før det ikke mere alene er Baltica; det vil naturligvis brede sig på grund af de mekanismer, der ligger i branchen.

Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, som lovforslaget har fået, og så håber jeg, at det vil være muligt sammen med Socialdemokratiet, hvorfra vi fik en principiel tilslutning, og hr. Larsen-Ledet, der jo gerne ville se på tingene i udvalget, at nå frem til en udformning af forslaget, som kan tilfredsstille et flertal herinde. Som jeg sagde tidligere, er det bestemt ikke udformningen, det skal komme an på fra vores side.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det er angående en bemærkning, der faldt nu her fra ordføreren for forslagsstillerne, som jeg ikke synes skal stå alene. Der blev sagt, at hvis der blev tegnet en livsforsikring og indsat en af samme køn som begunstiget, vidste man med det samme, hvad det var. Det synes jeg er forkert. Den begunstigede af samme køn kunne være både fra venner og blandt familie. Så at sige, at det har én speciel betydning, synes jeg er forkert.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 172:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner. (Sabbatordning i frikommuner).

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.

(Fremsat 20/1 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er korrekt, som forslagsstillerne anfører i bemærkningerne, at Arbejdsministeriet har meddelt frikommuner, som har søgt om at få godkendt frikommuneprojekter svarende til dette forslag, at de må afvises allerede af den grund, at de ikke er udgiftsneutrale i forholdet mellem stat og kommune, således som frikommuneloven forudsætter.

Ved udgiftsneutralitet forstås, at der er balance i de direkte udgifter og besparelser uden inddragelse af de afledede virkninger om dagpenge, skat m.v. Det er derfor ukorrekt, når det i bemærkningerne til forslaget hævdes, at en sabbatordning som den beskrevne opfylder frikommunelovens krav om udgiftsneutralitet.

Derudover kan jeg henlede opmærksomheden på, at frikommuneloven tillige forudsætter, at forsøg, hvis hovedformål er at gøre indgreb i løn- og ansættelsesforhold, ikke kan godkendes. Forslaget, hvis hovedformål er at give frikommunerne adgang til at tilbyde deres ansatte en sabbatordning, strider også mod denne forudsætning.

Som det blev fremhævet ved Folketingets behandling af SFs beslutningsforslag om en frivillig sabbatordning i foråret 1984, er det regeringens principielle opfattelse, at lønmodtagernes løn- og ansættelsesforhold ikke skal gøres til genstand for lovregulering, men skal klares af arbejdsmarkedets parter, for det er de nu engang bedst til.

Der er altså her tale om to afslagsgrunde, som et stort flertal i Folketinget tidligere har anerkendt som generelle afslagsgrunde for frikommuneforsøg.

Derudover vil jeg pege på, at arbejdsløshedsforsikringen ikke er en kommunal opgave. Administrationen af arbejdsløshedsforsikringen sker gennem landsdækkende arbejdsløsheds-kasser, der er private foreninger. Et frikommuneforsøg med en sabbatordning finansieret med arbejdsløshedsdagpenge vil derfor ikke kunne begrænses til at have virkning for den enkelte frikommune, men vil involvere arbejdsløshedsforsikringens regelsæt og administration, idet forsøg vil nødvendiggøre særegler af hensyn til de personer, der deltager i forsøgene.

Som eksempel herpå kan jeg pege på forslagens bemærkning om den særstilling, personer, der deltager i ordningen, forudsættes

at få i henseende til arbejdsløshedsforsikringens 26-ugers regel og reglerne om efterløn.

Det plejer at være sådan, at SF er enig i bestræbelserne på at skabe regelforenkling med hensyn til arbejdsløshedsforsikringen. Men her kommer man altså med et forslag, der virker i den stik modsatte retning og ville skabe stor belastning i arbejdsløsheds-kassesy-stemet. Det er derfor heller ikke særlig overraskende, at arbejdsmarkedets parter i Landsarbejdsnævnet i forbindelse med en forelæggelse af dette forslag har taget klar afstand fra, at der iværksættes frikommuneforsøg, der involverer arbejdsløshedsforsikringen. Der er altså et utal af gode grunde til at afvise dette forslag.

Tove Lindbo Larsen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Henning Rasmussen, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hans vegne til forslaget sige, at vi ved mange lejligheder har kritiseret regeringen for, at kommuneforsøgene i de 27 frikommuner og friamter møder alt for megen modstand og alt for mange politiske og økonomiske begrænsninger fastsat af regeringen.

Vores kritik har imidlertid ikke hjulpet. Der er derfor alt for få interessante og virkelige værdifulde forsøg i gang. Der er heller ikke noget som helst, der tyder på, at der vil ske en ændring i den kommende tid, så vi vil få mange banebrydende og vigtige forsøg, der virkelig kan ændre forholdene ikke alene i den kommunale forvaltning og struktur, men også hvor det direkte har betydning for alle dem, der bor i kommunerne.

Vi kan derfor sådan set godt forstå, at SF ønsker at bringe den kritik frem i folketings-salen endnu en gang ved at vælge den usædvanlige fremgangsmåde at fremsætte et eget lovforslag i stedet for at stille et ændringsfor-slag til det frikommuneforslag, vi i øjeblikket behandler i kommunaludvalget.

Vi synes også, det ville være godt, om frikommunerne fik lov til at lave et forsøg med at give kommunale medarbejdere mulighed for en sabbatperiode, hvor en arbejdsløs overtog deres arbejde og de til gengæld fik arbejdsløshedsunderstøttelsen. Så selve forslaget vil vi gerne støtte, selv om det måske mere har karakter af en provokation end af et alvorligt forsøg på at få gjort op med nog-

[Tove Lindbo Larsen]

le meget snævre ideologisk bestemte rammer, som regeringen har lagt omkring de forsøg.

Det siger jeg, fordi der jo er langt flere interessante forslag, som regeringen og embedsmænd i ministerierne har bremsset eller helt har kvalt, end det ene begrænsede forslag, som SF har valgt at gøre til kernen i sit forslag. SFs forslag er endda langt mere begrænset end partiets beslutningsforslag fra 1983-84, som man henviser til i bemærkningerne. Dengang foreslog man en mulighed for sabbatordning for alle, både offentligt ansatte og privat ansatte. Nu foreslår man, at der skulle kunne gøres forsøg med en sabbatordning alene for kommunalt ansatte. Der kunne man godt være dristigere og give mulighed for forsøg helt i overensstemmelse med sine egne forslag.

Vi anser det for en beklagelig politisk kendsgerning, at den nuværende regering, støttet af Det Radikale Venstre, vil fastholde sit nej til stort set alle forsøg, som man er politisk uenig i. Vi ved også, at det er ministrene, der i hvert enkelt tilfælde afgør, om et bestemt forsøg skal godkendes, og at det derfor ikke er nok, at der er et flertal uden om regeringen, der kan skaffe hjemmel til en bestemt type af forsøg.

Vi får derfor ikke et godt frikommuneprojekt, så længe regeringen så hårdnakket siger nej til forsøg, som bare går lidt på tværs af regeringspartiernes politiske opfattelse, akkurat som vi har hørt arbejdsministeren for et øjeblik siden.

Men tilbage til dette lovforslag: vi vil gerne stemme for det ved den endelige behandling her i salen.

Houe (KF):

Den konservative ordfører i denne sag, fru Karen Højte Jensen, er desværre forhindret i at være til stede. Jeg skal derfor kort skitsere den konservative indstilling til lovforslaget. Ministerens grunde for at afvise forslaget kan jeg tilslutte mig, og herudover vil jeg gerne tilføje:

Arbejdsløshedsforsikringen er beregnet på at kompensere for tabt arbejdsfortjeneste for dem, der ufrivilligt mister deres arbejde. Alene af denne grund vil det være særdeles betænkeligt at henføre omkostninger ved en orlovsordning hertil. Hvis man virkelig føler et behov for generelt at kunne give en ar-

bejdstager et års orlov eller sabbat med løn-kompensation, kan jeg ikke se anden mulighed, end at forslagsstillerne søger dette ønske opfyldt ved forhandling mellem arbejdstagerorganisationer og arbejdsgiverne. Denne udtalelse er dog ikke udtryk for, at vi i Det Konservative Folkeparti har sympati for ideen.

Jeg tillader mig hermed at afvise forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Det kan da godt være, at vi skulle overveje at bruge nogle af arbejdsløshedsmidlerne noget mere fremadrettet end det, vi gør i dag; man kan godt spørge, om det er fornuftigt, at vi giver ca. 25 mia. kr. ud, uden at vi får noget til gengæld. Men det vil nok ikke være det mest fornuftige at bruge arbejdsløshedsmidlerne til at sende folk i deres bedste alder på orlov med ret til arbejdsløshedsdagpenge og uden at skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Jo, hvis Danmark havde råd til det, kunne det måske overvejes.

Men nu er der flere årsager til, at vi må afvise lovforslaget, nemlig at projektet skal være udgiftsneutralt i forholdet mellem stat og kommuner, og hensigten med frikommuneloven er ikke, som ministeren også nævnte, at der kan gøres indgreb i løn- og ansættelsesforhold.

Venstre må afvise lovforslaget.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

SFs forslag om sabbatordninger i frikommuner lyder umiddelbart tiltalende, når man har et stort ønske om at få forsøg med sabbatordninger. Imidlertid har vi fra Det Radikale Venstre såvel i 1982-83 som i 1983-84 gjort opmærksom på, at vi finder det betænkeligt at blande dagpengesystemet ind i sagen. Nogle frikommuner har ifølge bemærkningerne fået afslag på ansøgning om sådanne forsøg, og vi var interesserede i at høre begrundelserne herfor. Disse begrundelser har ministeren nu givet, og det må vi i udvalget tale nærmere om.

Vor stilling til forslaget skyldes således ikke, som fru Tove Lindbo Larsen åbenbart tror, at der er tale om forsøg, vi har noget imod. Tværtimod, vi ville gerne se et sådant forsøg, hvis det var inden for det lovgrundlag, man har. Og afvisningen ændrer således heller ikke vort ønske om at få sabbatordnin-

[Dagmar Mørk Jensen]

ger i stand, men hidtil er det jo heller ikke lykkedes for overenskomstparterne at finde en udvej for det.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil indlede med at sige tak til ordførerne, især til den socialdemokratiske, fru Tove Lindbo Larsen, der var den, der var mest positiv over for forslaget. Jeg må i øvrigt konstatere, at der ikke er sket ret meget nyt partierne imellem, siden vi behandlede forslaget i 1984. Når vi har fremsat det igen, er det bl.a., fordi der er stor interesse forskellige steder, når man diskuterer sagen, f.eks. i fagforeninger; alle har en eller anden drøm om at få en mulighed for at prøve noget andet. Samtidig må man se tilbage og tænke på, at den daværende indenrigsminister, da frikommuneforsøgene blev lanceret, gjorde meget ud af at fortælle om sprudlende ideer og kreativitet, og hvad der ellers kunne være af forslag til forsøg, men når man ser, hvad der er sket, må man nok sige, at der er ikke megen kreativitet og heller ikke mange af de gode ideer, der var, der er kommet videre.

Dette her er et forsøg – det vil jeg gerne understrege. Når vi har fremsat et forslag, er det for at give mulighed for at vise, hvad der ville ske, og baggrunden er også, at der i adskillige amtskommuner og kommuner er stillet forslag om at få lov til at lave en sabbatordning. Det er rigtigt, at der er nogle administrative ordninger og regler, som måske gør det svært at få gennemført, men det er vel ikke det, der skal være afgørende for alting.

Der blev også sagt noget om, at frikommuneforsøg principielt skal være udgiftsneutrale. Ja, principielt – så der er altså en mulighed for at lave nogle forsøg.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at der i den overenskomst, der lige er lavet mellem finansministeren og de statslige organisationer, står, at professorer har mulighed for at lave en sabbatordning. Der kan det altså godt lade sig gøre. Men når det drejer sig om andre mennesker, kniber det lidt.

Arbejdsministeren var inde på det med det administrative og sagde ligesom flere af ordførerne også, at det var et spørgsmål, som måtte afgøres af arbejdsmarkedets parter. Det er da meget muligt, at det er dér, det skal forhandles, men mange gange hjælper det jo lidt, hvis det har været diskuteret i Folketinget i forvejen.

Påstanden om, at det koster ekstra, hvis f.eks. en kommunalt ansat tager et sabbatår, vil jeg nu sætte et spørgsmålstegn ved. Man ansætter jo en anden, så lønnen til udbetaling bliver den samme. Der er én, der går arbejdsløs, og der er en anden, der er kommet i arbejde; derfor bliver det, så vidt jeg kan se, udgiftsneutralt. Der kan være nogle småting som anciennitet og lignende, men ellers mener jeg ikke, det er af den grund, det skal bremses.

Men vi må altså konstatere, at dette er noget, som må vente, til vi får et arbejderflertal. Så kan vi nok bedre få det igennem.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Ja, så er det et forslag, der har meget lange udsigter, må man konstatere.

Det var nu i øvrigt ikke det, der kaldte mig herop. Det var fru Tove Lindbo Larsens lidt overraskende indlæg. Nu er jeg klar over, at fru Tove Lindbo Larsen holdt det på vegne af hr. Henning Rasmussen, og derfor skal jeg ikke gå alt for meget i polemik, men jeg vil nu alligevel anbefale fru Tove Lindbo Larsen at hilse hr. Henning Rasmussen og sige til ham, at det kunne være hensigtsmæssigt, om Socialdemokratiet havde den samme holdning til arbejdsmarkedets parter, når man diskuterer med deres arbejdsmarkedspolitikere, og når man diskuterer med deres kommunalpolitikere.

Når vi har et forslag på arbejdsmarkedsområdet til debat her i Folketinget, er de helt afgørende spørgsmål, som Socialdemokratiet med god grund lægger vægt på: hvad siger arbejdsmarkedets parter i Landsarbejdsnævnet til dette forslag? Hvordan fungerer det i vores arbejdsformidlingssystem, som Landsarbejdsnævnet er med til at lede? Hvad siger A-kasserne, når det drejer sig om arbejdsløshedsforsikringen? Med god ret stiller man altid disse relevante spørgsmål, og det er altid vanskeligt for den til enhver tid siddende arbejdsminister at komme igennem Folketinget med et forslag, hvis der er et enigt og massivt Landsarbejdsnævn og dermed arbejdsmarkedets parter, som går imod det. Det er det også med god ret, for hvis arbejdsmarkedets parter er modstandere, er det vanskeligt at gennemføre i praksis. Den saglige holdning, som altså gælder, hvis det er arbejdsmarkedspolitikken, man beskæftiger

[Arbejdsministeren]

sig med, den er Socialdemokraterne ligeglade med, når det er noget, der passer i et frikommuneforsøg, hvor man vil støtte forslaget som en provokation – det var det, der var fru Tove Lindbo Larsens budskab: vi går egentlig ikke ind for forslaget, men vi støtter det som en provokation – så er det fuldkommen ligegyldigt med Landsarbejdsnævnet. Vi er ligeglade med, hvad LO siger, vi er ligeglade med, hvad A-kassernes Samvirke siger. O.k., hvis det er Socialdemokratiets holdning, skal vi bare have det markeret, for så ved vi også, at vi ikke skal tage det særlig højtideligt, når Socialdemokraterne kommer med Landsarbejdsnævnet og A-kasserne i hånden, når vi diskuterer arbejdsmarkedspolitik i øvrigt.

Tove Lindbo Larsen (S):

Det er korrekt, som arbejdsministeren siger, at jeg talte på hr. Henning Rasmussens vegne, men der er ingen uoverensstemmelser imellem os to partifæller, så derfor vil jeg gerne svare på det, arbejdsministeren fremkommer med her.

Socialdemokratiet har da megen respekt for organisationerne og er også meget optaget af, som arbejdsministeren korrekt siger, hvad man mener i organisationerne om de pågældende spørgsmål. Vi ved da også godt, at det drejer sig om at få tingene ført ud i livet, og at det derfor er vigtigt, at de, der arbejder med det, også har en rimeligt positiv holdning over for det – det er almindelig praktisk politik.

Men jeg vil gerne understrege, at der her er tale om forsøg, og jeg synes, man skal være meget åben over for forsøg, for vi har da helt klart erfaring for, at der er mange ting, som vi har ændret i vort samfund i årenes løb via nogle forsøgsordninger. Jeg synes, det er godt, at man kan lave nogle forsøg, så man har et vist grundlag, når man skal træffe beslutninger, og derfor er der faktisk ingen uoverensstemmelse mellem vores holdninger til organisationerne, om det er det ene eller det andet udvalg, der arbejder med det. Hvad angår dette med provokationen, sagde jeg, at det måske var en provokation.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Nu er der jo her tale om et frikommuneforsøg, og hvis man nu kunne begrænse til én kommune, var det en anden sag – nej, det

var det nu ikke, for der er også et par andre grunde til at afvise det, men jeg vil holde fast i det med arbejdsløshedsforsikringen. Hvis man skal lave et frikommuneforsøg, der er finansieret ved hjælp af dagpengene, skal reglerne ændres i samtlige landets A-kasser på landsplan, for vi har jo landsdækkende A-kasser, som er private foreninger, og de kan altså ikke nøjes med at ændre reglerne i den pågældende kommune. Det er derfor, at kommuneforsøg i én kommune eller ét amt ville påvirke A-kassernes samlede landsdækkende administration og gøre det vanskeligere for dem at lave de forenklinger og regelsæneringer, som i øvrigt er hele formålet med A-kassesystemet. På et tidspunkt sendte jeg et lovforslag til høring i Landsarbejdsnævnet, og dér blev det hævdet – oven i købet også af Socialdemokratiets politiske ordfører – at det var lige før, vi ville ødelægge A-kassesystemet ved at komme med en hel masse nye uoverskuelige regler, der ville gøre det vanskeligt. Her er det Socialdemokraterne, der vil ødelægge A-kassesystemet ved at lave uoverskueligt udviklede regler, som man skal sidde og se på på landsplan bare for at lave et enkelt frikommuneforsøg. Der er ikke sammenhæng i den socialdemokratiske argumentation, men det er selvfølgelig ikke så overraskende.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Arbejdsministeren har jo mange ord til rådighed, og han bruger dem ved enhver given lejlighed, og det skal jeg ikke laste ham for. Men hvad dette angår, synes jeg, det vil være udmærket, om vi i udvalget kunne se nærmere på disse meget voluminøse udtalelser, arbejdsministeren er kommet med; det er vi ganske åbne over for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse

[Formanden]

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 87:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af tilskud til forfatterformidling for sæson 1985-86 (ARTE).

Af Helle Degn (S) m.fl.
(Fremsat 15/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Der har jo i en årrække været ydet tilskud af tipsmidlerne til ARTEs programtjeneste, den såkaldte ikke-provisionsgivende forfatterformidling; det er den ukommercielle del af ARTEs kulturformidling. Det har været beløb af skiftende størrelse. I 1982 var tilskuddet på 500.000 kr., men fra 1983 blev det nedsat til 300.000 kr. og har siden ligget på et lavere beløb; også i 1986 udgjorde tilskuddet de 300.000 kr. Det er vi ved at ændre. Baggrunden for det var, at jeg i juni fik en henvendelse fra og havde et møde med repræsentanter for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om denne bevilling, og vi aftalte, at ARTE fremtidig skal sikres 500.000 kr. til formålet, altså en forbedring af situationen. Derfor er der på finansloven for 1987 afsat en bevilling på 200.000 kr., og der skal i juni 1987 bevilges 300.000 kr. af tipsmidlerne, så ARTE i 1987 vil have de 500.000 kr. til rådighed. Det er aftalt, at der på finansloven for 1988 søges påbegyndt en optrapning af finanslovbevillingen for at nå en fast årlig finanslovbevilling på 500.000 kr., og så skal bevillingen af tipsmidlerne bortfalde, sådan at der sker en omflytning.

Det er jo sådan, at bevillingen af tipsmidlerne foregår på den måde, at de fastsættes fra år til år, og at tilskudsmodtagerne ikke kan regne med at modtage det samme beløb eller højere beløb fra år til år; derfor må aktiviteten af virksomheden afpasses efter bevillingens størrelse, når man arbejder med tipsfinansiering.

Når man henser til den aftale, der er truffet, synes jeg, det er ejendommeligt at bede om, at Kulturministeriet nu med tilbagevirkende kraft skal forøge tilskuddet for 1986. Jeg kan ikke se, at Kulturministeriet skylder nogen penge i 1986, og i øvrigt har ministeriet hverken finanslovsmidler eller tipsmidler inden for 1987-budgettet, hvoraf man kunne afholde det ønskede beløb på 250.000 kr.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i et brev af 22. august sidste år til finansudvalget har meddelt, at ministeriet ikke i 1986 kunne skaffe forøgede bevillinger til ARTE, og i et samråd i finansudvalget den 15. oktober 1986 har jeg fastholdt dette synspunkt.

Jeg vil i fortsættelse af det konkludere, at jeg må afvise det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Qvist Jørgensen (S):

Når vi har følt os forpligtet til at fremsætte beslutningsforslag nr. B 87, skyldes det især, at der er sket en beklagelig og uforståelig nedskæring af den del af ARTEs kulturformidling, der handler om forfatterformidlingen. Jeg vil blot understrege, at det kun drejer sig om dette ret specifikke område, fordi der her er sket en, synes vi, helt iøjnespringende uretfærdighed, nærmest med tilbagevirkende kraft, over for ARTE, og det vil jo så igen sige over for forfatterne og dermed i sidste ende over for tilhørerne, og det vil sige over for befolkningen.

Jeg vil kort gennemgå, hvad der er sket, og det kan jo være et supplement til det, som ministeren havde med i sin redegørelse om forløbet.

Siden slutningen af 1960erne har ARTE varetaget formidlingen af danske forfatters møde med deres publikum. Det har udviklet sig meget, specielt i de senere år, til noget meget positivt, og ARTE er oppe på at nærme sig 2.000 forfatterarrangementer pr. sæson.

Der har været ydet tilskud, som ministeren var inde på, igennem Kulturministeriet, og for nogle år siden blev der også bevilget midler fra tipsmidlerne, og der blev i begyndelsen af 1980erne ydet 500.000 kr.

Indtil 1984-85 har Danmarks Biblioteksforening ydet et tilskud på ca. 250.000 kr. årlig, men dette tilskud er gledet ud. Desuden er den direkte bevilling af tipsmidlerne